

Barneveld, 4 juli 2020

Een dankbaar mens

Het is zaterdagmiddag en terugkijkend op de voorbije week, is er ontzettend veel gebeurd. Zo heb ik afgelopen zondag afscheid genomen van u, jou, jullie als pastor in de Emmanuelparochie, heb ik 's maandags nog wat laatste dingen ingepakt, ben ik dinsdagochtend verhuisd en door een handjevol parochianen op De Belte uitgezwaaid en begon diezelfde middag, rond een uur op half drie, de grote-uitpak-show hier in de pastorie te Barneveld. Van het buitengebied boven in onze Emmanuelparochie, kijk ik nu vanachter m'n computer uit op dé winkelstraat in het hart van Barneveld. En zijn alle dozen op het moment dat ik dit schrijf, sinds een paar uur helemaal uitgepakt.

Gisteravond ben in het eucharistisch centrum van de sint Lucas parochie als 'parochievicaris' geïnstalleerd, een fraai woord voor 'tweede' priester voor de twee samenwerkende parochies sint Lucas en sint Maarten. M'n nieuwe teamleden, vertegenwoordigers van alle 14 geloofsgemeenschappen, mijn lieve ouders en pastoor Monninkhof samen met vicevoorzitter Hermien Schoorlemmer waren naast een hele groep vrijwilligers van de partij. Ja, en natuurlijk vele nieuwe parochianen en velen van u die via de livestream of kerkradio met ons verbonden waren. Ondanks de bevreemdende omstandigheden die ons door Covid-19 nog steeds in hun grip houden, was het een mooie en hartelijke viering. Voelde ik me zeer welkom in de nieuwe parochies en kijk ik met grote tevredenheid terug op wat er achter me ligt.

En ik heb veel om dankbaar voor te zijn. Vier jaar lijkt op zich niet zo lang, en misschien is het dat ook inderdaad niet. Maar het waren toch wel mijn allereerste stapjes die ik in het parochiepastoraat heb mogen zetten. Stappen waar eerst ruim 8,5 jaar aan studie en vorming vooraf is gegaan.

In de Emmanuelparochie ben ik me in die vier jaar enorm gaan thuis voelen. Heb ik wortel geschoten en ben ik er geleidelijk achter gekomen wat het priesterschap nu daadwerkelijk is en hoe belangrijk de persoonlijke relatie is met u, jou, jullie – de parochianen.

Ik ben Bijbelteksten als 1 Korinthiërs 12 ontzettend gaan waarderen en zelfs als uitgangspunt gaan beschouwen. Zélf als misschien wel één van de meest fundamentele teksten voor het daadwerkelijk christen en parochie/kerk-zijn. Het 'Lichaam van Christus' en de 'levende stenen in een geestelijk bouwwerk', dat zijn wij zélf. Niet los van elkaar, maar sámen, mét elkaar. Dat hebt ú allen mij geleerd.

Aan het einde van mijn afscheidsviering zijn er door Hermien Schoorlemmer, pastoor Monninkhof en Ben Nijhof mooie dingen gezegd. Is er teruggeblikt op veel mooie momenten, momenten die we met elkaar hebben mogen hebben en beleven. Jullie betrokkenheid, gulheid en dankbaarheid kwam prachtig tot 'symbolische' uiting in het cadeau wat ik van jullie allen heb mogen ontvangen. De prachtige **blauwe Maria stola** (zie foto). Wat ben ik hier blij mee en trots op.

Maria, die ons aller moeder in de hemel is, de 'mystieke roos', zoals ook mooi op de stola wordt afgebeeld, is mij dierbaar. Het adagium, 'per Mariam ad Christum, wat we in de Rozenkransbasiliek in Lourdes o.a. kunnen lezen in de apsis is waar. Zonder Maria was ik nooit priester geworden, hadden u, jij, jullie en ik elkaar nooit leren kennen. Had ik nooit mogen voorgaan in de eucharistie met jullie, nooit familieleden van u mogen begraven, nooit dierbaren van u de ziekenzalving mogen toedienen. Ja, zonder Maria hadden we elkaar – zeer waarschijnlijk – nooit ontmoet. **Daarom doet het mij érg veel dat ik juist van jullie als 'mijn' parochianen, deze prachtige stola heb gekregen. Heel erg bedankt daarvoor!** En ook ontzettend bedankt voor de financiële bijdrage die jullie náást de stola bij elkaar hebben gebracht en zoals pastoor Monninkhof het zondag zei, die ik als extra cadeau mag ontvangen. Als ik eraan denk, dan word ik op de eerste plaats heel erg stil en ben ik jullie allemaal heel erg dankbaar.

Zoals ik ook tijdens mijn afscheidsviering op 28 juni jl. zei, houd ik niet van afscheid nemen. Ik ga gelukkig niet emigreren, dus daarom schrijf ik ook nu gewoonweg: **tot ziens**. Linksom of rechtsom blijven we met elkaar verbonden, in gebed of via Facebook. Ik wens u, jullie allen alle goeds, veel inspiratie, goede moed en Gods rijkste zegen toe.

En boven alles uit: In Dei Nomine Feliciter.
Weest alsjeblijft, in Gods Naam gelukkig.

Pastor Johan Rutgers, priester

